

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.511/2019/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Paróczai Endre (cím) ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve (cím, tarth.: cím) felperesnek - a dr. F. A. jogtanácsos által képviselt ... Megyei Büntetés-végrehajtási Intézet (cím) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 25.P.21.158/2018/39. sorszámú ítélete ellen a felperes által 41., az alperes által 40. szám alatt benyújtott és Pf. 3. sorszám alatt kiegészített fellebbezések folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, míg fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 80 000 (nyolcvanezer) forint másodfokú eljárással felmerült költséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

- [1] A felperes 2010. szeptember 17. és 2011. november 9. napja között az előzetes letartóztatása végrehajtását az alperesi intézetben töltötte.
- [2] 2010. szeptember 17. és 2010. október 5. napjai között a 307-es zárkában tartózkodott, ahol az egy főre jutó négyzetméter általában 1,73 m², 2010. szeptember 21. és 22. napján 1,89 m², míg, 2010. szeptember 23. napján 2,08 m² volt.
2010. október 6. és 2010. december 15. napjai és 2010. december 29. és 2011. március 3. napjai között a felperest 302-es zárkában helyezték el, ahol az egy főre jutó alapterület általában 1,26 m², 2010. október 22. - 2010. október 23., 2010. november 9. - 2010. november 14., 2010. november 16., 2010. november 20. - 2010. november 21. között, 2010. november 29. és 2010. december 6. napjain 1,36 m², a 2010. november 15., illetve 2010. november 18. és 2010. december 9. - 2010. december 10. napjain 1,47 m² volt. Ebben a zárkában 2010. december 29. és 2011. március 3. napjai között 1,96 m² terület jutott egy főre.
A felperest 2010. december 16. és 2010. december 28. napjai között a 304-es zárkában helyezték el, ahol az egy főre jutó alapterület 1,49 - 1,65 m² közé esett.
A felperes 2011. március 4. és 2011. június 30. napjai között a 305-ös zárkában tartózkodott, amelyben egy főre eső alapterület 1,66 - 1,32 m² volt.
2011. július 1. és 2011. október 17. napjai és 2011. október 28. és 2011. november 9. között a felperest a 501-es számú zárkában helyezték el, ahol 2011. július 01. és 2011. október 17. között az

egy főre jutó alapterület 1,73 - 1,49 m², míg 2011. október 28. és november 9. napjai között az egy főre jutó alapterület 1,49 m² volt.

A felperes 2011. október 18. és 2011. október 27. napjai között egyedül tartózkodott 4,9 m² alapterületű 106-os számú zárkában.

A felperes az előzetes letartóztatás végrehajtása alatt a poloskacsípések miatti panasszal nem fordult az alperes egészségügyi szolgálatához.

- [3] A felperes a módosított kereseti kérelmében 4 900 000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban Ptk.) 76. § és 84. § (1) bekezdés e) pontja, illetve az Alaptörvény II., továbbá XVII., XX., XXI. cikkei alapján. Előadása szerint az alperes megsértette az emberi méltósághoz, testi-, lelki egészséghez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy nem biztosította számára a jogszabályban előírt mértékű mozgásteret, a fiatalkorú felperesre irányadó szabályokat nem tartotta be. Személyiségi jogát az alperes megsértette az intézetében uralkodó higiénias viszonyokkal is, a zárkában poloskák, csótányok voltak, valamint havonta egy alkalommal kapott csak tiszta ágyneműt, heti egyszeri fürdésre volt lehetősége, ezt meghaladóan a zárkában tudtak vízmelegítővel felmelegített vízzel naponta mosakodni, a zárkában elhelyezett WC szellőzése nem volt megoldott.
- [4] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes elévülés miatt csak 2011. november 8. és az ezt követő időszakra nézve érvényesíthet igényt az alperessel szemben, amely csupán egy nap. A felperes kárenyhítési kötelezettségnek nem tett eleget, nem jelezte az intézet felé az állított sérelmeket. Álláspontja szerint jelen perben nem alkalmazható a 32/2014. (IX.03.) AB határozat, figyelemmel arra, hogy az a perbeli időszak után keletkezett. Ezáltal a felperes elhelyezése, még ha nem is volt meg a 3 m², nem tekinthető jogellenesnek. A fertőző betegségek és a járványok megelőzése érdekében szükséges járványügyi intézkedésekről szóló 18/1998. (VI.03.) NM rendelet alapján az irtásokat elvégeztette. A felperest a jogszabályi előírásoknak megfelelően helyezte el, jogellenessége, felróhatósága nem állapítható meg. A felperesnek nem keletkezett bizonyított, pénzben kifejezhető kára.
- [5] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, fizessen meg a felperes részére 840 000 forintot, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest az alperes javára 161 700 forint perköltség megfizetésére, megállapította, hogy a felmerült 294 000 forint kereseti illetéket az állam viseli.
- [6] A Ptk. 324. § (1) és 326. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes követelése nem évült el, a felperes helyes hivatkozása szerint a nem vagyoni kártérítést megalapozó a jogsértő állapot 2010. szeptember 16. és 2011. november 9. napjai folyamatosan fennállt, így az elévülési idő a jogviszony megszűnését (2011. november 9.) követő napon, azaz 2011. november 10. napján kezdődött. A felperes keresetét az öt éves elévülési időn belül terjesztette elő.
- [7] Az Ptk. 75. § (1) bekezdésére és 76. §-ra tekintettel vizsgálta, hogy a felperes elhelyezése során az alperes részéről történt-e jogszabálysértés, és amennyiben igen, azzal megvalósult-e a felperes emberi méltóságának a megsértése.
- [8] Rámutatott, hogy az Alkotmánybíróság 32/2014. (XI.3.) AB határozata 2015. március 31-i hatállyal megsemmisítette a 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 137. § (1) bekezdését. Az Alkotmánybíróság a határozata indokolásában hivatkozott az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) esetjogi gyakorlatára, amely szerint, ha a fogvatartott rendelkezésére álló élettér a minimális 3 m²-t sem éri el, úgy az - az egyéb körülményektől függetlenül - olyan súlyos túlszűfoltásnak minősül, amely

önmagában az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az Emberi Jogok Európai Egyezménye (EJEE) 3. Cikkében előírt, az embertelen vagy megalázó bánásmód tilalmának a sérelmét jelenti. Utalt arra, hogy a Kúria több döntésében úgy foglalt állást, hogy személyhez fűződő jogot sért, ha a jogszabályban meghatározott fogvatartási körülményeket az előírt minimális mozgáster biztosításával nem teszik lehetővé a fogvatartott számára (Kúria Pfv.IV.21.778/2010/4., Pfv.IV.22.372/2011/9., Pfv.IV.21.654/2015/11.).

- [9] Tényként állapította meg, hogy a felperes fogvatartásának időtartama alatt - kivéve a 2011. október 18. és október 27. napjai közötti időszakot - az alperes nem biztosította a jogszabályban meghatározott minimális nagyságú mozgásteret, amely önmagában alkalmas az emberi méltóság megsértésére, mivel a többszemélyes zárkákban a megfelelő, egy főre jutó mozgáster biztosításának elmaradása embertelen, megalázó bánásmódot jelent.
- [10] A jogsértés miatt a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja és 355. § (1) bekezdése alapján nem vagyoni kártérítés alkalmazását is indokoltnak találta, a kialakult bírói gyakorlatra tekintettel köztudomásúnak tekintette, hogy a jogszerű fogvatartás során, a zsúfolt körülmények között tartózkodás önmagában hátrányt okozott a felperes életkörülményeiben.
- [11] A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásánál figyelemmel volt arra, hogy a felperes a köztudomású hatásokon túlmenő hátrányok megállapítására alkalmas többlettényállási elemet nem bizonyított, ilyenekre nem is hivatkozott. A felperes 410 napon keresztül volt a túlszúfolt zárkában. Figyelemmel volt hasonló tényállás mellett más esetekben megítélt nem vagyoni kártérítések összegére is. Mindezek alapján a felperest ért immateriális hátrányok kiküszöbölésére 840 000 forint nem vagyoni kártérítést talált szükségesnek és elégségesnek.
- [12] Nem találta ugyanakkor bizonyítottnak, hogy az alperes a fogvatartás során nem biztosított a felperesnek megfelelő higiéniai körülményeket. Kiemelte, hogy a felperes indítványára meghallgatott **B. R.** tanú a felperes személyére nem emlékezett, vallomása bizonytalan volt. A beszerzett egészségügyi dokumentáció szerint a perbeli időszakban a felperes nem fordult csótány-, illetve poloskacsípések panaszával az alperes egészségügyi szolgálatához. Az alperes vállalkozási szerződések csatolásával igazolta, hogy a perbeli időszakban a jogszabályban előírt rovar- és rágcsálóirtási kötelezettségének eleget tett. Erre figyelemmel a bíróság a felperes keresetét ebben a részében, mint megalapozatlant elutasította.
- [13] A pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel kötelezte a felperest az alperes javára a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerinti mértékű ügyvédi munkadíj megfizetésére. A felperes teljes személyes költségmentessége, az alperes személyes illetékmentessége alapján rögzítette, hogy a kereseti illeték összegét az állam viseli a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján.
- [14] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával kérte az alperes kötelezését 4 900 000 forint nem vagyoni kártérítés és annak 2011. november 9. napjától a kifizetésig járó kamatai, továbbá első- és másodfokú perköltségének megfizetésére. Álláspontja szerint kétséget kizáró módon bizonyította, hogy a keresettel érintett időszakban az elhelyezésére szolgáló zárkákban csótányok és poloskák voltak, illetőleg havonta csak egy alkalommal kapott tiszta ágyneműt, mellyel az alperes megsértette személyhez fűződő jogait. Az elsőfokú bíróság ítéletében nem értékelte azon emberi méltóságot sértő, általa elszenvedett sérelmeket, melyeket a kereseti tényállás tartalmaz, így például a wc szellőzésének a hiányát, a korlátozott tisztálkodási lehetőségeket sem. A tanúként kihallgatott **B. R.** vallomása egyértelműen alátámasztja, hogy milyen körülmények között

volt elhelyezve, önmagában abból, hogy a tanú nem emlékezett a felperes személyére, nem vonható le az a következtetés, hogy vallomása nem alkalmas a felperesi tényelőadás bizonyítására.

- [15] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával kérte, hogy az ítélet tábla a marasztalás összegét 400 000 forintra szállítsa le, mivel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vagyoni (helyesen: nem vagyoni) kártérítés összegét túlzottan magas összegben ítélte meg. Az elsőfokú bíróság ítélete általánosított, a fogvatartásból adódó személyi szabadság korlátozása nem vizsgálható együtt az esetleges vagyoni kártérítésre hajlamosító körülményekkel. A felperes vélelmezett sérelmeit nem jelezte időben az alperes felé, így kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget. Hivatkozott arra is, hogy a büntetések, intézkedések, egyes kényszerintézkedések és szabadságsértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (továbbiakban Bv.tv.) 10/A. §-a jelen perre ugyan nem irányadó, azonban a bírói gyakorlat az abban kártalanításként meghatározott összegeket hasonló esetben viszonyítási alapként veszi figyelembe, jelen perben az elsőfokú bíróság azonban ettől lényegesen magasabb összeget ítél meg a felperesnek.
- [16] A fellebbezések nem alaposak.
- [17] A peres felek fellebbezései az elsőfokú ítéletnek az alperest a felperes javára 400 000 forint megfizetésére kötelező rendelkezését nem érintették, azt az ítélet tábla a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján sem érintette. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a kereset elbírálásához szükséges mértékben feltárta, a beszerezett bizonyítékokat a Pp. 206. §-ának megfelelően helyesen, okszerűen, összességükben értékelve megalapozott tényállítást állapított meg. Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével is egyetértett, az ítélet helytálló jogi indokainak szükségtelen megismétlése nélkül a fellebbezésekre tekintettel az alábbiakat rögzíti.
- [18] Az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, azt az alperes sem vitatta, hogy a felperes előzetes letartóztatásának foganatosítása során, összesen 410 napon keresztül az alperes nem biztosított 4 m² mozgásteret a felperes részére, ezen időszakon keresztül a felperes kénytelen volt elviselni a túlszűfolt elhelyezés negatív hatásait. Helytállón rögzítette, hogy az ilyen módon történő elhelyezés önmagában alkalmas az emberi méltóság megsértésére, a többszemélyes zárában a megfelelő, egy főre jutó mozgáster biztosításának elmaradása embertelen, megalázó bánásmódot jelent. Ahogy az elsőfokú bíróság is rámutatott, mind az Alkotmánybíróság 32/2014. (XI.3.) AB határozatából, mind az EJEB joggyakorlatából megállapíthatóan köztudomású tény, hogy a büntetés-végrehajtási intézetbeli túlszűfolt elhelyezés károsan hat a fogvatartott testi és szellemi állapotára. Az elsőfokú bíróság ezen köztudomású ténynek tekintendő negatív hátrányokat mérlegelte a nem vagyoni kártérítés összegének megállapítása során, indokolása így szükségszerűen általános megállapításokon nyugszik. A felperes keresetében maga sem hivatkozott arra, hogy az általánosat meghaladó, attól eltérő további hátrányokat szenvedett volna a túlszűfolt elhelyezés miatt.
- [19] A nem vagyoni kártérítés összegének megállapítása során valamennyi esetben az eljáró bíróságok - amennyiben a köztudomású hatásokon túlmenő hátrányok nem megállapíthatóak - ugyanazon körülményeket értékelik, erre tekintettel az összecszerűség körében az ítélet indokolása szükségszerűen általános megállapításokat tartalmaz, értékeli az emberi méltósághoz való jogot sértő elhelyezés időtartamát, illetőleg a túlszűfolttság tényleges mértékét, az egy főre jutó tényleges mozgáster nagyságát. Az elsőfokú bíróság helytállón vonta értékelése körébe, hogy a felperes vonatkozásában a személyhez fűződő jogot sértő, előírt egy főre jutó mozgásteret nem biztosító

elhelyezés több, mint egy éven keresztül valósult meg, az elhelyezés során a felperes részére biztosított egy főre eső mozgásteret huzamosabb időn keresztül a 2 m²-t, illetőleg az 1,5 m²-t sem érte el.

- [20] Az alperes alaptalanul hivatkozott a felperes kárenyhítési kötelezettségének elmulasztására. Az előírt egy főre eső mozgásteret nem biztosító elhelyezéssel a személyhez fűződő jog sérelme megvalósult, függetlenül attól, hogy a felperes ez ellen panaszt terjesztett-e elő. Az esetleges panasz benyújtása e bekövetkezett érdeksérelem elhárítására már nem volt alkalmas. Emellett az alperes a perben nem állította és nem is bizonyította, hogy panasz benyújtása esetén lehetősége lett volna a felperest az előírt egy főre eső alapterületű zárkában elhelyezni.
- [21] Az alperes által a fellebbezésben hivatkozott Bv.tv. kártalanításra vonatkozó rendelkezései csupán 2017. január 1. napjától hatályosak, visszamenőlegesen, a felperes 2010. szeptember 17. és 2011. november 9. napja közötti elhelyezésére vonatkozóan nem alkalmazhatóak. A jogsértés következtében a felperes a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja és 355. § (4) bekezdése alapján olyan mértékű nem vagyoni kártérítésre tarthatott igényt, mely az elszenvedett sérelmei kiegyensúlyozására alkalmas. Ennek megítélése során a később hatályba lépett, kártalanításra vonatkozó jogszabályi rendelkezésben meghatározott napi tétel nem perdöntő. E körben a Pp. 206. § (3) bekezdése szerint a jogsértés súlyát, a felperes által előadott és bizonyított hátrányokat, a fogvatartás időtartamát szükséges figyelembe venni, a bíróság továbbá tekintettel van a kialakult ítélkezési gyakorlatban meghatározott nem vagyoni kártérítési összegekre is, melyet az elsőfokú bíróság részletesen idézett. Az elsőfokú bíróság ítéletében a felsorolt, figyelembe vett egyes döntésekben szereplő nem vagyoni kártérítési összegek egy része valóban alacsonyabb az elsőfokú bíróság által jelen perben meghatározott összegnél, azonban ezen esetekben a minimális nagyságú mozgásteret nem biztosító elhelyezés jóval rövidebb időtartamban valósult meg. Valamennyi eljárásban az adott eset sajátos körülményei értékelendők, ezért a más eljárásokban született ítéletekből nem vonható le egy adott napi nem vagyoni kártérítési összeg, amelyre a személyiségi jogsérelmet szenvedett fél igényt tarthat. Erre is tekintettel az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés összege eltűzottnak nem tekinthető, annak mérséklésére az ítéletábra nem talált indokot.
- [22] Szintén megalapozatlan volt ugyanakkor a felperes fellebbezése.
- [23] A felperesi fellebbezéssel kapcsolatban előjáróban rögzíti az ítéletábra, hogy a felperesi hivatkozással ellentétben fogvatartásának idején a felperes nem volt kiskorú, 2009. augusztus 6. napján 18. életévét ugyanis betöltötte.
- [24] A felperes kártérítési igényt alapított arra is, hogy az alperes nem biztosított megfelelő tisztálkodási lehetőségeket a fogvatartása alatt: a zárkában elhelyezett csapok csak hidegvizet szolgáltatottak, emellett heti egyszeri fürdésre volt csupán lehetősége. A felperes előzetes fogvatartásának végrehajtása idején irányadó, a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 151. § (1) bekezdése szerint az elítéltek részére melegvizes fürdést (zuhanyozást) hetente legalább egy alkalommal kell biztosítani. A (2) bekezdés szerint az elítéltek részére a rendszeres fürdések közötti időben a napirendben meghatározottak szerint biztosítható melegvíz. A felperes a perben nem hivatkozott arra, hogy szennyező munkaterületen dolgozna, így a heti egyszeri melegvizes fürdés biztosításával az alperes fenti jogszabályi kötelezettségét teljesítette. A rendelet 151. § (2) bekezdése alapján a fürdésen túl az alperes nem köteles további melegvizet biztosítani, ez csupán lehetőség. A felperes előadása szerint is az alperes biztosította merülőforraló használatát, amivel a fogvatartott saját részére az intézet

költségén melegvizet állíthatott elő. E vonatkozásban tehát jogellenes magatartást az alperes nem tanúsított.

- [25] A felperes keresetében állította, azonban az elsőfokú bíróság tájékoztatása ellenére nem bizonyította, hogy a 10/2008. számú parancsnoki intézkedésben foglaltakkal ellentétben az ágyneműcserére nem kéthetente, csupán havonta került sor. A felperesi előadással ellentétes nyilatkozatot tett a perben kihallgatott **B. R.** tanú is, aki állította, hogy az ágyneműhuzatot hetente vagy kéthetente, míg a pokrócot a fogvatartottak kérésére tisztították valamennyi zárkában.
- [26] A felperes hivatkozott továbbá arra, hogy a wc valamennyi elhelyezésére szolgáló zárkában a zárkán belül volt elhelyezve, előadása szerint - 2018. április 9-én érkezett beadvány - a zárkákban külön fallal elválasztott wc nem volt. **B. R.** tanú ezzel részben ellentétesen nyilatkozott, állítva, hogy a 302 és 307 zárkában a wc osb-lappal, illetve farostlemezzel volt elkerítve. A felperes a 25.P.21.158/2018/6. szám alatti jegyzőkönyv tanúsága szerint elsősorban azt sérelmezte, hogy a zárkában található wc-k szellőzése nem volt megoldott, a bíróság felhívása ellenére ugyanakkor e körben bizonyítást nem ajánlott fel. **B. R.** tanú vallomása szerint pedig a zárkáknak 1x1 méter, vagy az 501 cella esetében ezt meghaladó méretű ablaka volt. A 6/1996. (X.12.) IM rendelet 135. § (2) bekezdése szerint a zárkában folyóvízzel ellátott mosdót, illetve elkülönített, lehetőség szerint önálló szellőzésű wc-t kell létesíteni. Ennek alapján az önálló szellőzésű wc biztosítása nem kötelező, hanem csupán lehetőség szerinti, az alperes ugyanakkor valamennyi zárkában elkülönített wc-t biztosított, a zárka ablakán keresztül annak szellőzése is biztosított volt, ezzel ellentétes ténnyt a felperes a perben nem bizonyított.
- [27] A felperes továbbá állította, hogy az elhelyezésére szolgáló zárkákban rengeteg csótány és poloska volt, amelyet a felügyeletnek is jelzett. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok Pp. 206. § szerinti mérlegelésével helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy ezen állítását a felperes a perben kellően nem bizonyította.
- [28] A felperes személyes meghallgatása során (Miskolci Törvényszék 25.P.21.747/2017/5. számú jegyzőkönyv 2. oldal) állította, hogy az elszennvedett csipésekkel kapcsolatban a büntetés-végrehajtási intézet orvosánál jelentkezett, arra kenőcsöt is kapott, ezzel kapcsolatos panaszával tehát egészségügyi ellátásban részesült. Állította továbbá, hogy ott tartózkodása alatt poloskairtas nem volt. Ezzel ellentétben az alperes által csatolt, a felperesre vonatkozó egészségügyi dokumentációban foglaltakban nem szerepel, hogy ilyen panasszal a büntetés-végrehajtási intézetben tartózkodása alatt a felperes orvosi ellátásban részesült volna, vagy ilyen panaszt egyéb orvosi kezelése során egyáltalán jelzett volna. A felperes előadása az orvosi iratok mellett **B. R.** tanúvallomásával is ellentétes, mivel a tanú ugyan állította, hogy valamennyi zárkában volt csótány és poloska is, azonban vallomása szerint a csipésekre kezelést kérésük ellenére nem kaptak.
- [29] A felperesi előadás és a tanúvallomás közötti ellentmondásra, és arra tekintettel, hogy a tanú a felperesre egyáltalán nem emlékezett, figyelemmel arra is, hogy a felperesi előadást az orvosi iratok sem támasztották alá, a felperes előadását e körben sem bizonyította. Ugyan közsímert, hogy számos büntetés-végrehajtási intézetben, több zárkában előfordul, hogy ott poloskák, csótányok találhatóak, azonban azt, hogy konkrétan az alperes azon zárkáiban, melyben a felperes előzetes letartóztatását végrehajtották, abban az időben, amikor a felperest fogva-tartották, szintén poloskák, csótányok voltak és azok a felperest összezsípték, a felperesnek kellett volna bizonyítania. A bizonyítási kötelezettségének a felperes a kifejtettek szerint nem tett eleget.
- [30] Ezzel szemben az alperes becsatolta azon okiratokat, melyek tanúsították, hogy a felperes a perbeli

időszakban orvosi vizsgálatokon megjelent, ám ott poloskacsípésről nem tett említést. Csatolta továbbá a R. Kft.-vel, illetőleg K. J. egyéni vállalkozóval kötött vállalkozási szerződéseket, melyben a vállalkozókat rovar- és rágcsálóirtási tevékenységgel bízta meg évente négy kezelés elvégzésére, csatolta továbbá azon utalványokat, melyből megállapítható, hogy a felperes fogvatartásának ideje alatt több alkalommal is sor került rovarirtásra. Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor az alperes felelősségét ezen felperesi hivatkozás alapján sem állapította meg.

- [31] Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján annak fellebbezett részében helybenhagyta.
- [32] Sem a felperes, sem az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, az ítélet tábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a pernyertességgel arányosan állapította meg a felperesi jogi képviselőt, illetőleg alperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján megillető ügyvédi munkadíjat és ezek egybeszámításával kötelezte a nagyobb mértékben pervesztes felperest az alperes javára másodfokú eljárással felmerült költségként ügyvédi munkadíj megfizetésére.
- [33] A felperes személyes költségmentességére és az alperes illetékmentességére tekintettel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján a le nem rótt fellebbezési illetékeket az állam viseli.

Debrecen, 2020. február 13.

Dr. Veszprémy Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Szrogh Csaba s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -